

De câțiva ani, noi, cei ce păstoriți cărțile, am înlocuit noțiunea de cititor cu cea de utilizator. De ce? Pentru că ne-am diversificat serviciile. O carte nu este acum doar... de citit. S-a transformat într-un mijloc complex de învățat. Poate fi însoțită de CD-uri, poate cuprinde diferite jocuri, desene de colorat sau de inițiat. De aceea, voi, dragi copii, v-ați... schimbat „statutul” de cititor în cel de utilizator. Nu, nu e un simplu „joc” de cuvinte. Se vrea chiar o explicație. Pentru cei „mai măricei”, pentru cei ce știu să folosească DEX-ul, e mai ușor. Vor găsi în paginile dicționarului lămuriri asupra rădăcinii cuvântului utilizator:

„Util - care poate servi la ceva, care este folositor, necesar” La ce servește cartea aceasta? Vă ajută să îndrăgiți poezia și desenul. Vă poartă prin vers și desen în anotimpul cel mai minunat al vieții, copilăria. Este rodul „colaborării”. În familie:

tatăl - autorul versurilor, fiul - cel ce a realizat desenele, mama - „capul limpede” ce a vegheat ca „jocul” celor doi să se transforme în ceva folositor și necesar: o carte.

O carte în care veți găsi versuri și imagini inedite despre tot ce înseamnă UNIVERSUL COPIILOR, dorința lor de-al înțelege și al scălda în culori de bucurie, în culori de fericire.

E un „joc” util pentru voi, utilizatori copii de toate vârstele. Veți putea asculta versurile, veți putea descifra slovele și veți putea colora desenele. Un „joc”.

necesar pentru a vă îmbogăți imaginația cu aceste „GÂNDURI VII PENTRU COPII”.

Autorul cărții, Cornel Constantin Isăilă a creat versurile din fapte reale, din întâmplări ce le-a trăit alături de băiatul său, Ștefan Vlăduț Isăilă. Multe dintre acestea doar le-a simțit sau și le-a închipuit în culori de suflet, în culori pornite dintr-o sensibilitate deosebită. Ochii lui crează culori izvorâte din raze ce străbat norii negri ce-i

acoperă vederea. Cum e posibil? Simplu! Cornel Isăilă iubește viața, iubește copiii și jocul lor. Cartea aceasta se vrea o lecție de iubire, o lecție de înțelegere, o lecție de prietenie adevărată dintre părinte și copil.

Vă doresc tuturor, celor ce veți deveni „utilizatorii” acestei cărți, să aveți parte de asemenea iubire și prietenie, de asemenea poftă de „joc” și joacă creativă.

Viață lungă, în culori de suflet!

Atena-Mariana Zară

Cititorule.

În urmă cu jumătate de secol, în anul 1961, la Bacău s-a înființat cea ce astăzi se numește „Asociația Nevăzătorilor – Filiala Bacău”. Organizați, membri Asociației s-au apucat de treabă.

Mâinile lor harnice au confecționat perii, măhuri, cutii de carton, dar au și mânuit cu măiestrie arcușul unei viori, au mângâiat clapele unui pian. O parte dintre ei au ocupat locuri fruntașe în întreceri naționale și internaționale la jocurile sportive. Erau adevărați maștri în meșteșuguri, artă și sport.

Dar, parcă lipsea ceva. Nimeni nu încercase vreodată să publice vreun volum de poezie. De scris scriau, ba chiar participau la concursurile din țară cu rezultate meritorii. Însă, iată! chiar la ceasul mării sărbători – 50 de ani de la apariția Asociației Nevăzătorilor – Filiala Bacău – în constelația poezilor băcăuani a răsărit un nume nou: Cornel Constantin Isăilă.

Aflat la vârsta maturității, el a început descifrarea tainelor poeziei doar de câțiva ani. Handicapul de nevăzător n-a fost o piedică în calea afirmării. Ajutat de soția sa devotată și de fiul său Ștefan Vlăduț, care deși este elev la ciclul primar, a reușit să illustreze și să completeze cartea cu desene reușite și sugestive. După multă transpirație și, desigur, cu un autentic talent, a văzut lumina tiparului volumul de versuri cu titlul „Gânduri vii

pentru copii". Cartea e împărțită în trei capitole după conținutul poeziilor. Sunt versuri simple, plăcute, accesibile și adresate mai ales copiilor de vârstă mică și mijlocie. Cornel Isăilă folosește un lexic de cuvinte uzuale, pe care să-l priceapă toată lumea, și cei de vârstă mică, dar și copiii. fără vârstă. Desenele micului Vlăduț nu fac decât să întărească conținutul versurilor. La reușita volumului, trebuie subliniată contribuția poetei Atena-Mariana Zară, o adevărată călăuzitoare de talente și o adevărată prietenă a membrilor Asociației Nevăzătorilor din Bacău.

De altfel, CD-ul ce însoțește această carte, creat special pentru nevăzători și copii care încă n-au descifrat taina literelor, redă poeziile din acest volum în lectura atât de inspirată a celei ce a fost un sprijin real, Atena-Mariana Zară.

Felicitări și conducerii Asociației Nevăzătorilor, care știe să-ți promoveze și stimuleze talentele.

Citiți cartea și n-o să regretați. E o plăcere!

Eugen Șendrea Cetățean de Onoare al Municipiului Bacău

I. DESPRE ANOT

Primăvara, de Paște

Cum începe primăvara, Broaștele-și încep gargara!
Libelulele-s zglobii și pe-afară, mulți copii!

Eu, de Paște, în vacanță, Merg la țară, la bunici Unde
viața este viață și mă regăsesc aici!

Fac părinții și bunicii Cozonaci și pască dulce. Tot ce
ține de tradiții E-nsemnat cu semnul crucii!

După slujba de-nviere Ce trecea de miezul nopții,
Bucurie ori plăcere, începeam masa cu toții!

Spărgeam ouă colorate: - A-nviat Iisus Hristos!
Împărțind la toți bucate Striga tata bucuros!

Așteptăm și iepurașul să primim pe rând cadouri și
uitam curând orașul - Mare mușuroi de roiuri!

Anotimp cu iz de fragă Tot la țară te îmbie!
Primăvara asta dragă, Prin Iisus mereu învie!

8 Martie

Iarna și gerul au plecat Acum, e Primăvară! Căldura-
n loc s-a așezat la toți pe inimioară.

Frumoasă-i luna mărtișor! Miroase-a viorele, Dar ziua
care o ador E ziua Mamei mele!

În dar îți dau iubirea mea și-această poezie, și ți-aș
mai da de s-ar putea A ta copilărie!

Dar ți-o ofer cu drag pe-a mea și inima mea mică, Să
te privești mândră în ea, Frumoasa mea mămică!

Vara

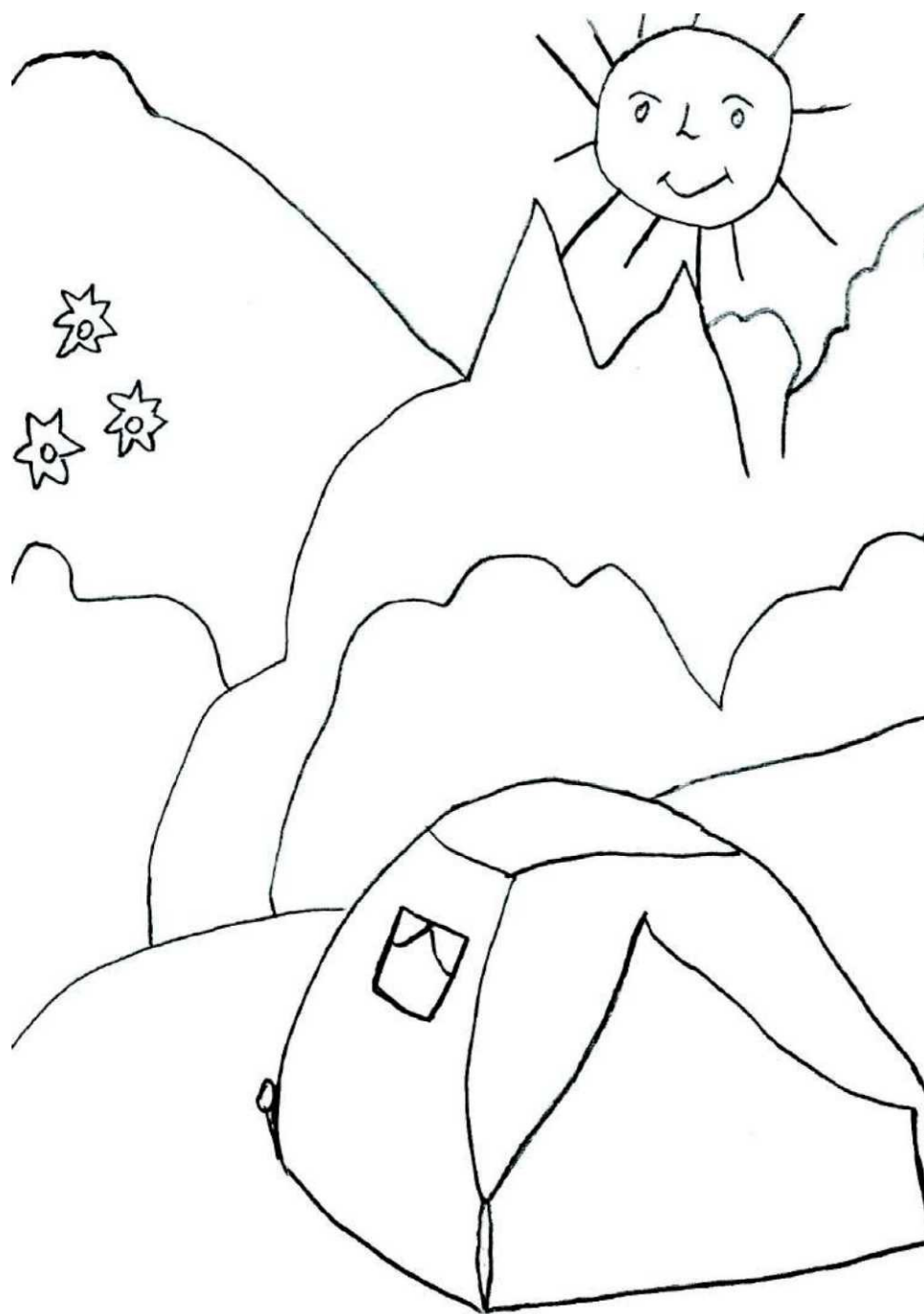
Vara-nseamnă doar vacanță, Libertate, voie bună,
Flori frumoase-n grădiniță Ne zâmbesc cu voie bună.

Jocuri multe și excursii Pe băieți și fete-adună
Împărțind cu toți impresii, Luna pare-o săptămână.

Obosiți, tot caută umbra, Numai vara mai muncește,
C-un braț mângâie natura și cu celălalt trudește!

Cu sudoare crește Darul De la Sora Primăvara, într-
un mugur pune Harul, O minune face vara!

Coace fructe și legume Umplând tuturor hambarul.
Mulțumește-ntreagă lume Decorând Toamnei Altarul.

Păsările

Scuturând aripile
Stau sub geam uscându-le
Și de frig, fără vreun gând

Ciripesc, vorbind-vorbind!

Zboară toată ziulica și nu mai găsesc nimica! Nici
insecte nu mai sunt Semn că toamnă-i pe pământ!

Cântecel de leagăn dulce Vântu-n șoaptă le aduce,
Le-nvelește noaptea lungă După ziua lor de muncă.

...Și-n grădină, florile Dorm frumos ca zânele.
Greierașul trândăvește, Licuriciul strălucește.

Toate-s pline de-a lor viață și adorm spre dimineață
când se lasă groasa ceață. Toamna, le zâmbește-n față!

Noaptea-ntreagă e doar vis. Dintr-un colț de paradis,
Dumnezeu privește-n jos: Ce-a creat, este frumos!

Toamna

Avem patru anotimpuri Ce pe an stau coroniță, Toate
ne oferă daruri Strâns legate c-o fundiță!

Dar mai darnică din toate E frumoasa noastră
Doamnă în veșminte colorate... Binecuvântata Toamnă!

Galbene pere prin pomi, Zici că-s lacrimi de la Soare,
Din livezi, pomii cei domni Ne trimit parfumuri rare.

Prune, și gutui, și mere Pun copiii în panere Struguri
albi și sângerii, Ochi de înger printre vii!

Toate frunzele căzute Colorat și în covor Au un scop
din cele multe: Neaua să stea mai ușor!

I-am la sat

Fluturi albi aștern covoare Prevestind Iarna cea mare, Satul este-n sărbătoare cu beteală lucitoare.

Multe dealuri, derdelușuri încărcate țin pe spate. Băieți, fete fac urcușuri, Curg pe sănii colorate.

Iar pe ulițe, trag caii Sănii mari, cu șine late. Lunecând, cară copacii Pe la case luminate.

Noaptea-i o poveste rece Pe o carte scrisă-n sate, Mulți nu știu ce se petrece. Viața merge mai departe!

La derdeluș

Sunt copii pe derdeluș Obligați de un ghețuș să danseze cam nătâng, Tot urcând și coborând!

Cu fulare și gluguțe, Stau copii pe săniuțe Obosiți, nu vor să urce, Nici acasă nu s-ar duce!

Un schior începător A schiat într-un picior, Iar niște pescari, pe lac, Stau la copcă și toți. tac!

Într-un colț de derdeluș, Un cățel cu câlți de pluș și-un bunic cam. pișicher Au uitat și ei de ger.

N-au venit ca să se joace, Au venit să facă pace, Dacă, din senin, nepoții S-or certa astăzi cu toții.

Răsărind luna pe coame Le aduce ger și foame, Pleacă iute la căldură Bucuroși de aventură!

Iarna, de Crăciun

Iarna, când Crăciunul vine la oraș dar și la țară, Tot

omățul alb se pune, Gând de bucurie zboară!

Flori de gheață vezi pe geamuri, Pomii-s albi ca de smântână,
Vezi și dansuri din hodgeaguri, Focuri ard de-o săptămână!

Brazi, cu globuri colorate, Stau pe-afară și prin case,
Au crengi multe și-ncăreate Zâmbind lumii bucuroase.

Toți copiii se adună Așteptând Moșul cu daruri, Râd
și cântă împreună cu nasu' lipit de geamuri!

Bradul veșnic viu

Brăduț drag, născut la munte, Te iubesc atât de mult!
Geruri grele și cărunte, Verdele ți-l tot ascut.

Omuleț, pui de pădure! Te-aș lua în casa mea, la să-ți
dăruiesc iubire și să uiți de vreme rea!

Dar nu vreau să fii tăiat, Fiindcă știu de rolul tău: Să
ții aerul curat! Și-asta să o faci mereu!

Iar în jurul tău, de mână, Toți copiii se învârt
Hotărând, și nu e glumă, Că nu vei mai fi vândut!

Din căldura casei mele îți trimit doar gânduri vii,
Gânduri pline de iubire Strânse-n inimi de copii!

Aripi de copil

Sunt un copil cu brațe mici și inimioara nepătată, Pot
învăța de la furnici Prietenia devotată!

Iar de la păsări, zbor spre cer, Spre cuiburi pline cu
iubire în care nu rămâi stingher când ai și aripi de-
mplinire!

În brațe v-aș lua pe toți cu infinită bucurie, V-aș săruta mâinile, torți, și am zbura spre Veșnicie!

Să zbor cu sufletul în pace, Să văd cum lumea minunată Doar în speranță se desface, E tot ce mi-am dorit vreodată!

Iubesc curat, din inimioară Pe-ai mei părinți, bunici și ne-am la fel iubesc întreaga țară, Aripile, sunt tot ce am!

Creionul

Am prins un creion în mână și sunt tare fericit! Are vârful, o simplă mină, și deodată, e vrăjit!

Nu îmi cere forță mare, De apăs puțin pe el Am o lume la picioare Oglindită-n caietel!

Și din capătul de rânduri Zboară iute, fără fum Cifre, litere și cercuri... Băiat mare sunt de-acum!

Pictesz forme, trasez linii, Mândră este mama mea Uimită-n fața minunii De a scrie și-a crea!

Păpușica

Păpușica mea cea mică, Subțire și frumușică cu rochiță și sandale Poartă părul în spirale.

Așa-i moda! Așa-i place! Baie însă nu prea face! Nu-nțeleg! Frica de apă Poate să rezolve-o pată?

Și o pieptăn cu răbdare, Fiindcă are părul mare, Cum stă bine la fete, Cu părul prins în fundițe!

Eu iubind-o foarte mult o sărut, cu ea mă culc și prin vis aud așa: – Hai la masă, draga mea!

Doi și Două

M-am trezit la grădiniță la doi ani, plus doi eu cred,
Pentr-un premiu - coroniță, Pe doi tre' să-l înțeleg.

Mă-nțeleg cu fiecare! Ciulesc urechiuse, două! Mâna
mi-e numărătoare. La nevoie, amândouă!

Cifre colorez de soi.

Cei doi ochi ce sunt căprui

Socotesc din doi în doi.

De greșesc, doar tu să-mi spui!

Mulțumesc la piciorușe Două harnice cum sunt, Că
mă duc, făr-a se plânge și-n doi timpi, pe jos ajung!

Și cu nasul prind parfumuri chiar de dincolo de zări
De pe flori, copaci și drumuri, Nas micuț, cu două nări!

Iar lor doi, ce-mi sunt părinți Eu le spun, pentru
răbdare: Vă urez ca două vieți

Să aveți de fiecare!

Pentru doamna cea frumoasă Ce ne-nvață a deveni
Două daruri să primească, Două-n fiecare zi!

Iar voi toți, fiți fericiți! Două mii de ani de-acuma, De
doi aștri ocroțiți, Cum e Soarele și Luna!

Devenire

Azi, sunt o fetiță mică Dar cu sufletul, o floare. Vreau
să îți arăt, mămico, Ce-am să fac, când voi fi mare.

Părul o să-l am codițe și-un halat ca o rochiță, Am să
dau eu, consultații, Vreau să fiu o doctoriță!

Voi purta bonetă albă iar la gât, un stetoscop, O să

vindec lume multă De răceală și microbi.

Și n-aș vrea să fac injecții. La copii. le dau doar.
hapuri când nu plâng la consultații și când stau cuminți în
paturi!

Și să știi, scumpă mămică, Voi avea grijă de tine! Nu
îți va lipsi nimica, Căci și tu ai stat cu mine!

Cu scăderea... e mai greu

Am deprins să număr bine De la unu pân-la zece,
Când le-adun, mare minune la la pâine se petrece!

Doi plus unu, trei se-adună și cu patru se fac șapte,
Șapte zile-n săptămână
Sunt cu toate, adunate!

Doi plus trei, am la o mână Degetele-mperecheate.
De le-adun cu celelalte Zece sunt acum de toate!

Doi cu doi e sigur patru, Patru-nseamnă anotimpuri,
Dar și luna are patru săptămâni, ca patru rânduri.

Opt plus patru, doisprezece, Lunile ce sunt în an,
Sărbători scădem vreo zece, Câte luni de școală am?

Doi din zece, opt rămâne și sunt toți, optzeci de ani,
Cum bunicul meu îmi spune C-a-mplinit. Chiar! La mulți
ani!

Să adun, mă descurc bine, Dar să scad, mi-e mult mai
greu, Fiindcă... dau doar de la mine iar de dat, nu dăm
mereu!

Scufița Roșie

Cică a fost odată-n fașă o fetiță drăgălașă, Ce-a

primit în dar să poarte Roșu colorat în toate.

Și era precum o floare, și creștea frumos-frumos, și era ascultătoare. N-o mai laud. că n-are rost!

Într-o zi, mama o roagă:

— Hai, de mergi la bunicuța Dar, Scufița mea cea dragă, Să urmezi doar potecuța!

Cum mergea cu coșulețul cu mâncare, spre bunică Ea tot culegea cu brațul Flori frumoase de pe luncă!

Chiar cumătrul lup se-arată

— Da ce faci, frumoasă fată?

— Strâng bunicii flori! în grabă Îi răspunde ea speriată.

— Dar bunica unde stă? Șmecher lupu iscodea, Cu figura prefăcută

Și cu vocea lingușea!

— E o casă în poiană

Dar nu-mi spune că nu știi Unde e mereu lumină și-i plină de jucării!

Plecă lupul pe cărări, Parcă dezinteresat de Scufiță și de flori. Ea de lup, chiar a uitat!

Iar acesta, șmecher mare, Mergând țintă la bunică și cu poftă de mâncare Căscă gura s-o înghită.

Când la ușa bunicuței A ajuns și nepoțica Apăsând mânerul clanței Crede, -n pat, că e bunica.

— Sărut mâna, bunicuțo! Foarte dulce o salută.

— Bine ai venit, micuțo! zice-o voce prefăcută.

— Ce urechi mari ai bunică! Ori o-ntreabă, ori se miră - Să te-aud, măi nepoțică! zise lupul, dând din gură.

- Dar și gura ți-e prea mare și ce voce răgușită!
- Să am spor pentru mâncare. Sări lupul s-o înghită!

Și doar dintr-o căscătură o înghite fără milă o simplă înghițitură și burta-i ca de cămilă!

Adormind cu zgomot mare Casa se cutremura și-auzind din depărtare, Pădurarul se mira!

Dar simțind cum șade treaba, Cum pericolul pândește, Nevăzând pe bunicuță, Stă pe loc și se gândește:

„Dacă lupu-a-nghițit-o Pe bunica sau Scufița și eu îl împușc în burtă Clar, că moare și fetița”.

Apoi taie burta-n grabă Salvând fata și bunica, Scurtând lupului și-o labă, Depărta de ele frica!

Dulce-n brațe mult o strânge Pe fetiță, bunicuța și cu lacrimi vii îi spune: – Te iubesc, dragă Scufiță!

Și de-atunci, Scufița știe, Fiindcă-i spuse bunicuța, Cât pe lume o să fie N-o să abată potecuța!

Bunica

Am crescut aproape mare cu părinți plecați departe,
Iar de dor și alinare Doar bunica-mi face parte.

Multe poezii mă-nvață cu drag și cu bucurie, Ziua-

ntreagă mă răsfată ia să cresc în armonie!

Mai greșesc și eu vreodată, însă ea, isteață foc, Mă învață și mă iartă Ce să nu mai fac deloc!

Eu, atunci, o pup cu drag, Ea, zâmbind, mă-mbrățișează, Simt că sunt un alt băiat Ce. bunica îl formează!

Ploaia

Varsă cerul supărat Picături reci, mii și mii. Oare ce s-a întâmplat? Se mirau câțiva copii.

Imediat, copilul mare

Pe cel mic în brațe-l strânge:

— Poate fi o întâmplare Din poveștile cu îngeri!

Cred că unul dintre ei Folosește stropitoarea și fiind prea mititel Umple lacuri, umple marea.

— Cât poți fi tu de bleguț, Spune cel mic serios, Este apă ca la duș Doar că e furtunul gros!

Sigur l-au uitat deschis Pe buton de apă rece și au adormit, precis! Fără-a ști ce se petrece.

Bum și bum trăsbind odată, Bum și bum de două ori, Îngerii-s din nou la joacă și se-mpiedică de nori!

La circ

Într-o zi de sărbătoare, Cu părinții am intrat într-un cort imens de mare. Animale-am vizitat!

Nu erau prea liniștite Dar frumoase și-mi plăceau, Nu știau deloc cuvinte. Curios! Se-nțeleau!

Cinci maimuțe agățate într-un leagăn se dădeau iar

un șarpe, văleu, frate! Fular clovnului stătea!

Mult mi-a mai plăcut cămila Plimbând un cățel pe ea,
Dar și-un elefant cu trompă, Ce maimuțele sufla!

Am văzut și-o zebra vie, Nu ca zebra de pe stradă.
Știu că circ o să mai fie, Alți actori, altă paradă!

Mingea

Am primit de ziua mea Colorată-n bulinuțe o minge
cauciucată, Să mă joc prin grădinițe!

Precum părul meu, roșcată la pe-o soră, o vedeam,
Nu mă părăsea vreodată, Până când... sări pe geam!

Și-a sărit așa de tare, La vecinul meu, Mitică, Cred că
s-a atins de-o floare l-a rămas jos, pe burtică!

S-anțepat! știu că o doare! Și bulinele s-au strâns, A
slăbit atât de tare... Și m-am apucat de plâns!

De-atunci, multe-am învățat: Știu la ce sunt buni
salcâmi! Să feresc gardul ghimpat, N-am să uit. ce rău fac
spini!

Prezentare

Bună ziua, sărut mâna, Vă salut pe toată lumea! mai
întâi, pentru-nceput, Aș dori să mă prezint!

Sunt. cutare, grupa mare, și deschid marea serbare,
Am emoții, drept vă zic chiar de sunt așa voinic.

Și vă rog pe fiecare, Fiți atenți, aveți răbdare, Am pus
suflet, am muncit, Veți vedea ce a ieșit!

Dacă facem vreo greșală Ne iertați, fără morală! Să

ne-ncurajați, pe rînd și puteți, aplaudând!

Vă dorim o zi perfectă! Adunarea e cochetă!
Mulțumindu-vă în prag cu iubire și mult drag!

Carnavalul

O! Ce zi frumoasă este! Numai fețe-nseninate,
Personaje de poveste, Desenate, parfumate.

Mulți copii și multe flori, Zâmbitori și fericiți iar pe
post de spectatori Stau părinți neliniștiți.

Un motan umflat, pufos Necăjea șoarecii-fete, Lângă
lup stătea frumos O Scufiță, pe-ndelete!

Într-un colț vopsit maro, Doi voinici se-ntrec la lupte,
Zoro-nțeapă pe Pinochio Harry Potter vrea să cânte!

Două zâne rîd la geam cu glumeții Stan și Bran iar
Tîndală și Păcală Păcălesc pe toți din sală!

Lângă clovnul ce filmează Pitici șapte, toți dansează
Trag de fustă, stînga, dreapta, Chiar pe Alba ca Zăpada!

Supărat, Omul Păianjen. Se plîngea lui Peter Pann că
nu poate sta lipit Pe vreun geam sau pe tavan!

Uite-așa frumos a fost, Foarte bine c-ați venit! Să vă
laud, nu are rost, Am fost foarte fericit!

Eu sunt mică sau sunt mare?

Mă trezesc de dimineață și sunt tare bucuroasă,
Soarele îmi umple fața, Inimioara, toată casa!

Să ajung la grădiniță Am nevoie de mămica, Dar să
fiu faină fetiță Trebuie doar atîtca:

Păru-l piaptăn des de cute Apoi în clămițe trece,
Dinții-i curăț trei minute, Fața-o spăl cu apă rece.

Și mă-mbrac tot singurică cu bluziță și fustiță, Oare-s
mare sau sunt mică Dacă merg la grădiniță?

Ochii Mamei

În clipele ce mă privești Iubită, scumpă Mamă,
Fereastra firii dezvelești și-a sufletului ramă.

Nu știu prea bine să citesc în cărți, esențe multe, Dar
ochii tăi, când îi privesc, Sunt un izvor de munte.

Un orizont de împliniri descoperit sub pleoape,
Nemărginitele iubiri Scăldate-n lacrimi-ape!

Divină cale mi-ai deschis, Seninul vieții-n soartă!
Speranțele, aieveya vis, Prin iriși mari mă poartă!

Din dragoste, cu doru-ți lin, Timidu-mi suflet trece
Pe-un țărm la care mă înclin Uimit ce se petrece!...

Cu flori din lămuri de respect Te-ntâmpin cu mândrie,
și-n traiul ce ne e perfect să stăm în veșnicie!

Vraja dragostei

Azi am curajul să vă spun. Și cred că am dreptate, Eu
dragostea să o adun Nu pot... fiindcă se-mparte.

Am plâns când am venit aici De dorul meu de mama,
Vedeam copiii și mulți, și mici și toți strigau la doamna!

M-a amăgit cu jucării... Toate erau urâte, Acasă-
aveam minunății, și puzzle... câți și câte!

Educatoarea m-a iubit...
Și se juca cu mine.
Mult îmi zâmbea... și m-am gândit:
Mămico!... e ca tine!

Toate apoi se transformau Din jucării urâte,
Frumoase toate deveneau Prin dragoste vrăjite!

Stele surori

Sora Sandei, Sorinica, Stă săltată-n scăunel,
Spovedindu-și scrisorica Scrisă-n slove, subțirel:

„Salbe stele sclipitoare sunt stăpâne serilor,
Santinele succesoare Soarelui strălucitor!”

Sanda soarbe strofa surorii...

— Splendidă, spectaculos! strigă spontan surioarei
Stimând-o. suspicios.

Strofa sun-a semănare Similare sărbători - Scumpă
soră scriitoare, Suntem stelelor surori!

Orășeanul

Un copil cam drăgălaș învățat doar la oraș, Note
bune lua la toate, La română și la mate.

De țărani, nimic nu știe, De găini sau pădădie, De
purcel sau de vacuță Ori de cai sau de căruță!

Dus la vărul său mai mare într-o vară, oarecare, și
filmând cu telefonul Tare se mira el, „omul”:

— Uite! Uite! cum ia prânzul, Ce frumos e-acest vițel!
— Ăla nu-i vițel, e mânzul Calului de lângă el!

— E copilul... de la cai?

Întreabă puștiul plin de zece.

— Ce frumooooo!... Au, spune-mi, vai.

Dar acum ce se petrece?

Și ce face-ntre picioare la căprița aia mare?

— Dar nu-i capră, ci e vacă și-i dă lapte, ca să tacă!

— Cum? Din „punga” aia mare Ne dă lapte în pahare, în fiecă dimineață? Laptele nu-i de la piață?

— Laptele la piață stă, Dar e fabricat. de vacă. Și e drept, ea, băligată, Stă murdară câteodată!

— Ce urât este la țară! Ce murdar! Câtă povară! În oraș e mult mai bine, Am și cola, și grisine!

Veni seara dintr-odată, Obosiți, intră pe poartă, Vor cu toții de mâncare: Brânză, mămăligă, sare.

Din smântână și din lapte Bunica făcu bucate. Toate bune și gustoase. Și niciuna nu miroase!

Să întrebe sau să tacă? Să mănânce? Să bea apă? Nu-i mai e silă de vacă. Asta-i lecția-nvățată!

Calculatorul

Mama, Tata, mă iubesc! Vor să fiu mai fericit, Orice vreau, îmi dăruiesc Doar să fie potrivit!

De curând, mi-au „pus” pe masă Prieten bun: cal-cu-lator! Și în grija lui mă lasă, în lumea programelor!

Acum toți avem serviciu, Părinții, cu treaba lor, Bunica?... Zice că-i viciu... Eu? Șeful butoanelor!

Cred că este doar geloasă, Că nu mă mai joc cu ea, și de-aceea-i furioasă, Fiindcă stau în „lumea” mea.

Și îmi place să împușc, Să ciocnesc mașinile, Ziua
nici nu mă mai culc, Sunt prea scurte zilele!

Dar recent am dat de-o poză Poza mamei, fără haz,
M-a luat un pic cu groază, Avea lacrimi pe obraz!

Cu ce oare-am supărat-o? Stau în casă și-o ascult.
Oare, că n-am mângâiat-o, Cum făceam cândva, de mult?

Televizorul

Are-o sticlă prea curată Ce imagini desenează, O
fereastră colorată, Care ne impresionează!

Are margine frumoasă la tabloul, din mahon, Poți
schimba mereu acasă Emisiunea din buton!

Când dorești să fie soare, Când găsești doar înnorat,
Scormonești între canale și de școală, ai uitat!

Poți să râzi sau poți cânta, După cum găsești prin el
Dar te poate-nfricoșa, De-asta nu e bun de fel!

Pare că-i o jucărie Fiindcă e. ce vrei să fie! Dar îți
spun, că timp de-un an Poate fi numai dușman.

Că e noapte, dimineată, Fură timpul, fură viață, Te
face să uiți de Soare și lucrurile de valoare!

Cu imagini colorate, Azi pe toți ne păcălește, Chiar
de-or fi adevărate Eu nu-l cred, căci nu iubește!

Mă iubește mama, tata, Surioara și bunica! Ei sunt
sfânta realitate Ce ne-ndepărtează frica!

Vulpea

Într-o seară, la coteț, Tiptil a venit un hoț. Cai nechezând, smuncind și găini cotcodăcind

Auzeam speriați cu toții iar bunica: – Hoții! Hoții! Și veni în graba mare Un vecin cu o pușcă mare!

A adus cu el și-un câine Nu știu, vulpea nu-l simți Ori crezu că nu e nimeni Vânătorul o-ncolți!

N-apucară să o prindă Vulpea a fugit prin tindă. Dar de-atunci, pe la coteț Nici c-a mai trecut vreun hoț!

Șoricelul

Într-o zi cu plictiseală Curios, un șoricel Dintr-un colț ieșea afară și credea că-i voinicel!

Cum trecea prin curtea mare și cu burta ghiorăind Văz-un biscuit cam tare Se-așeză și ronțăind.

Ronțăind cam zgomotos Motănelul auzise și să vezi pe sus, pe jos urmărire ca la curse.

Și trecând prin magazie și prin casă, prin cuiabar, Lunecând pe o hârtie Cade-n vasul plin de var!

Acum alb, întors acasă Povestind Marea Poveste Frățiorii îi spun: – Lasă, Biscuitul unde este?

— Biscuitul e al meu!... Egoist, porni să plângă: – Să ferească Dumnezeu la motanul să te prindă.

Frățiorii râd cam tare De această întâmplare.

— Iar ești gri acum! îi spuse – Vai ce spaimă-am tras, le zise.

De aici, multe-a-nvățat, la singur să se păzească, Nimeni nu e vinovat când ceva o să pățească.

Broscoiul

Curios din cale-afară, Un broscoi intra-n cămară și
sărind voia să iasă, Dar ateriză pe masă!

Dând cu ochii de o oală Vru în ea direct să sară și cu
forța ce-l străbate, Nimeri direct în lapte!

— Aoleu! se văicărea, Cum am să mai ies de-aicea?
Speriat, în sus tot sare, Lopătând în disperare.

Și cu gând negru, de moarte, Nu sta-n loc, bătea în
lapte Făcând brânză sub picioare, Adunase un boț mare!

Acum, sarcina-i ușoară Face-un salt, iese din oală
Țopăind speriat afară, Având frică de cămară!

Tot așa suntem și noi Curioși, sau din nevoi, Ne
băgăm în multe rele, Doar luptând, ieșim din ele!

Musca și puricele

Într-o toamnă cam târzie, Musca încă mai trăia și
zburând așa, în vrie, într-o casă nimerea.

— Bâzz-bâzz-bâzz! prin odăițe, Bucuroasă mai era Pe
la geam, prin perdele, De căldura ce-o primea!

— Ham-ham-ham! se-aud în curte Lătrături de câine,
scurte. Scărpinându-se prin iarbă Sare - un puric de pe
javră.

Și cum sare, se-opintește, Drept în casă nimerește.
Țopăind pe hol, prin casă, Puricul sări pe masă.

— Bâzz! Se-agită musca iute Vrând să spună cât mai
multe.

— Să te duci frumos afară că e casa mea! Hai,
zboară!

— Hooo, nebuno și holbato Nu te agita, stresato, Nu-ți ocup imperiul, dragă, Vreau o blană cât mai largă!

— Știu că dormi mereu pe javră Dar să știi, eu nu-s trândavă și nu vreau la mine-n casă Vietate urâcioasă!

Tu clocești mereu în blană Sugând sânge de pomană,
Pe când eu, harnică zbor și cu treaba. mă omor.

— Fâââsss! deodată se-aude, Gospodina vrea s-o ude.

— Să dispari, muscă, de-acuma! spuse dând cu spray întruna!

Amețită, musca pică. Puricul privi cu frică! Urma soarta s-o împartă De-atâta otravă dată.

Dar să vezi noroc pe el A intrat un alt cățel.

— De-acum să te ții pomană, Râse puricul din blană.

Scărpinându-se cu foc Băgă puricul la loc. Alungat,
trist și pișcat Se-apucă iar de lătrat!

Morala:

Chiar de zborul e frumos, Să nu râzi de cel de jos. Să știi, cred că nu-ți convine: Cei de jos, trăiesc mai bine!

Doi pui

Într-o zi de vară-afară Doi pui mici se rătăciră
Fiindcă-n joacă, ei uitară De curte și bătătură!

Și făcându-se-acum seară Tare mult se mai speriară!

— Ce ne-om face, frățioare?

— Unde-i mama noastră oare?

De frică n-ar ciripi Niciunul n-ar piui, Deși tocmai
piuitul, Are-a face cu găsitul.

— Dacă vulpea ne găsește, Vorbeau puii, -ne răpește!
Și ascunși după o tufă, Noaptea se făceau... nălucă!

Orice fâșâit de frunze Era zbor de buburuze! Orice
zgomot, cât de mic Le lua orice piuit!

Dar deodată, ceva mare, Fioros, spre ei apare!...

— Cococo, copiii mei! Striga cloșca după ei. Puii sar
din tufă-afară

— Piupiupiu! se bucurară.

Unu-n stânga de mămica, Altu-n dreapta, uită frica,
Se întorc înspre poiată Făr-a mai pleca vreodată!

Cocoșelul

— Cucuriguu! cucuriguu! Un cocoș striga de zor, De
pe casa lui Bunicu' Pregătindu-se de zbor.

— Sunt viteazl. ar vrea să spună la găini și puilor,
însă glasul lui răsună Peste dealuri, în pridvor!

Și cum soarele pe coame Cobora spre asfințit Nu-i
mirare că-i e foame Vulpiei, care l-a zărit!

Cu stufoasa coadă vine lângă gard ca la concert,
Făcând ronduri, ea își spune: - Am o poftă!... n-am să-l
iert!

Dintr-un salt roșcata trece Pe meleagul poftelor,
Unde o-aștepta un rege... Paznicul găinilor!

— Ham și ham! dulăul latră însă ea nu a-nțeleș, și în
loc să cate poarta, Un pui vrea. E de-nțeleș!

Timp destul ca s-o atingă Paznicul, cu colții lui, Dar
scăpă... fugind prin tindă cu dorul cocoșului!

Veverița

Într-o zi caniculară, Veverița cu noroc, Țopăia din creangă-n creangă, la o flacăra de foc.

Mai în glumă, mai în joacă Toți copiii au strigat: – Fooc! Veniți, veniți îndată! După care au plecat.

Mama vine-n fuga mare și se uită după foc și în mână c-o căldare Vrea să-l stingă, chiar pe loc.

Însă para cea roșcată cu simpaticul botuț și cu ghinda ocupată, Râsete stârnea la mulți.

Râse mama, ochii-n lacrimi cu găleata plină ochi, Veverița prindea aripi chiar că se juca, cu foc!

Obicei rămas de-atunci, La stejar vor toți să meargă. Ca să vadă prin copaci Focul Țopăind pe creangă!

Iepurașul nu-i ca Mielul!

Urechi mari, blana lucioasă, E un animal curat, Că-i sălbatic sau de casă, Iepurașu-i... fermecat!

Cu picioarele din spate. Se ajută foarte mult, Dealul, joacă i se pare, însă valea-i un tumult!

Și când e din ciocolată De copii este dorit! Este dulce-n forma dată Iepurică cel vestit!

Doar că are-o supărare! Când Hristos e ÎNVIAT, Nu-l așteaptă fiecare de Paștele-adevărat!

— Dar. le dau cadouri multe! Spune el tare mirat, Vor la Slujbe să asculte, Cine i-a răscumpărat!

Mielul Sfânt, pe lemnul Cruci știi și eu, e minunat! Și

că-n veci, darul luminii Nimeni nu l-a terminat!

Dar de ce mă uită sute După ce cadou le-am dat,
Merg la mama s-o-ntreb iute: Mielul e mai căutat?

Peștișorul auriu

Un băiat și c-o fetiță Așteptau lângă pârau ia să
prindă c-o undiță, Peștișorul auriu!

Fata strigă bucuroasă: - Haide! haide! unde ești? Să
te prind, să mergi acasă, Visele să-mi împlinești!

Îmi doresc o păpușică... Pe Hannah Montana vreau!
Și-o baghetă mititică să-mi cânte când vrajă-i dau.

— Nu-i cinstit!... strigă băiatul, Dorințe, poate doar
trei! Și e greu cu împărțitul Eu, unal.tu două vrei?

Eu doresc să-mi împlinească... Un robot să am vrăjit,
El să-mi scrie, să citească când sunt, poate, obosit!

Iar bagheta se împarte, Amândoi o folosim! Eu
jumate, tu o parte Peștișorul, să-l găsim!...

— Uită-te, trage de plută! Saltă!... a strigat fetița,
Dar din apa foarte multă Oac, oac, oacisare... broscuța!

S-au speriat atât de tare!... Nu mai cred deloc în
pești!...

Povestea are valoare Doar în carte, când citești!

Rex

Rex mi-e un prieten bun și are părul negru-brun,
Latră la copii pe drum și la păsări. de nebun.

Îl alungă pe motan Că-i bea lapte din borcan, Dar

tovarăș și-a făcut Pe rățoi, când l-a văzut.

Ziua toată-l măcăie, El crede că-l mângâie, Împărțind același loc Făr-a se certa deloc.

Dacă-n lanț îl țin legat Lacrimi varsă supărat, Nici mâncare nu mai vrea și nici apă nu mai bea.

De-i sătul sau mofturos, Sapă groapă pentru os și-l ascunde frumușel să nu dea nimeni de el!

Tomită

La bunici, în grădiniță, Un circar dă din lăbuțe, Motănelul lor, Tomită Vrea să prindă vrăbiuțe!

Tumbe face, salturi-nalte cu limbuța într-o parte, Părul alb, urechi spălate... Dar de poftă n-are parte!

Face zbor cu forță mare De pe gard, pe o crenguță Dorind prada iute sare cu gheara în vrăbiuță!

Dar jos, cade doar c-o pană și c-o supărare mare Scuturându-se din blană. Se îndreaptă spre cărare...

Cip-ciripul nu-i mai place Că-i stârnește doar rușine, Aventura clown îl face chiar de șoareci prinde bine!

Când ai minte

Când ai minte, folosește-o! Printr-un sport, hai, obosește-o! Cât mai des, din cărți citește, Sau orice, nu sta! GÂNDEȘTE!

Că și ea - și cu mușchi, voinica, Vrea să crească, mititica! Pune mâna deci pe CARTE Ca în viață, să ai PARTE!

Ea-i fetiță educată Ce prin carte vrea săltată, Să-
nmulțească neuronii la măicuța, pruncușorii.

Nu privi la carapace, Că în țeastă, loc își face! Că
păstrează doar ce-i bun să nu fi un biet nebun.

Dar de stă să odihnească, Nu cumva să obosească,
Amorțește-n noapte neagră, Zău, copile, nu-i de șagă!

Haide, pune-o să adune Tot ce e mai bun în lume.
Doar așa, copilul meu, Vei trăi frumos MEREU!

CUPRINS

Cuvânt folositor către utilizator Cititorule.

I. Despre anotimpuri

Primăvara, de Paști

8 Martie

Vara

Păsările

Toamna

Iarna, la sat

La derdeluș

Iarna, de Crăciun

Bradul veșnic viu

II. Despre aripi

Aripi de copil Creionul Păpușica Doi și două Devenire

Cu scăderea... e mai greu

Scufița Roșie

Bunica

Ploaia

La circ

Mingea

Prezentare

Carnaval

Eu sunt mică sau sunt mare?

Ochii Mamei
Vraja dragostei
Stele surori
Orășeanul
Calculatorul
Televizorul
III. Despre animale

Vulpea
Șoricelul
Broscoiul
Musca și puricele
Doi pui
Cocoșelul
Veverița

Iepurașul nu-i ca mielul Peștișorul auriu Rex Tomiță
IV. Postfață
Când ai minte Cuprins